PŘEKLAD

RADA

DOHODA

mezi členskými státy Evropské unie o statusu vojenského a civilního personálu vysланého k institucím Evropské unie, o statusu velitelství a ozbrojených sil, které mohou být poskytnuty Evropské unii v souvislosti s přípravou a plněním úkolů uvedených v článku 17 (2) Smlouvy o Evropské unii, včetně cvičení, a o statusu vojenského a civilního personálu členských států poskytnutého Evropské unii k působení v této souvislosti

(EU SOFA)

(2003/C 321/02)

PŘEDSTAVITELÉ VLÁD ČLENSKÝCH ZEMÍ EVROPSKÉ UNIE ZASEDAJÍCÍ V RÁMCI RADY,

přihlížejíce ke Smlouvě o Evropské Unii (SEU) a zvláště k její kapitole V;

s ohledem na to, že:

(1) se Evropská Rada rozhodla, v rámci naplňování Společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP), dát EU schopnosti nezbytné k přijímání a provádění rozhodnutí ohledně plné škály úkolů prevence konfliktů a krizového řízení, které jsou definovány v SEU;

(2) národní rozhodnutí o vyslání a přijetí ozbrojených sil z členských států Evropské unie (dále „členské státy“) na území ostatních členských států v souvislosti s přípravou a plněním úkolů uvedených v článku 17 (2) SEU, včetně cvičení, budou prováděna v souladu s ustanoveními kapitoly V SEU, konkrétně s jejím článkem 23 (1), a budou předmětem samostatných ujednání mezi dotčenými členskými státy;

(3) budou muset být uzavřeny zvláštní dohody s dotčenými třetími státy v případě cvičení nebo operací probíhajících mimo území členských států;

(4) v rámci ustanovení této Dohody nebudou dotčena práva a povinnosti smluvních stran vycházející z mezinárodních dohod a dalších mezinárodních aktů ustanovujících mezinárodní tribunály, včetně Římského statutu Mezinárodního trestního soudu;

SE DOHODLI NA NÁSLEDUJÍCÍM:

ČÁST I

USTANOVENÍ SPOLEČNÁ PRO VEŠKERÝ VOJENSKÝ A CIVILNÍ PERSONÁL

Článek 1

V této Dohodě pojem:

1. „vojenský personál“ označuje:

   a) vojenský personál, který byl vyslán členskými státy ke Generálnímu sekretariátu Rady, aby tvořil Vojenský štáb Evropské unie (VŠEU);

   b) vojenský personál členských zemí, který není personálem institucí EU, o něhož může být dočasně navýšen stav personálu VŠEU, pokud o to požádá Vojenský výbor Evropské unie (VVEU), kvůli činnostem souvisejícím s přípravou a plněním úkolů uvedených v článku 17 (2) SEU, včetně cvičení;

   c) vojenský personál, který byl vyslán členskými státy k velitelství a ozbrojeným silám, jež mohou být poskytnuty EU nebo jejímu personálu v souvislosti s přípravou a plněním úkolů uvedených v článku 17 (2) SEU, včetně cvičení;

2. „civilní personál“ označuje civilní personál vyslaný členskými státy k institucím EU za účelem činností v souvislosti s přípravou a plněním úkolů uvedených v článku 17 (2) SEU, včetně cvičení, nebo civilní personál, s výjimkou najatého místního personálu, pracující na velitelství nebo u ozbrojených sil nebo jinak poskytnutý EU členskými státy ke stejným činnostem;

3. „závislá osoba“ označuje každou osobu definovanou nebo uznanou právem vysílajícího státu za rodinného příslušníka nebo označenou za člena domácnosti člena vojenského nebo civilního personálu. Pokud však takové právo uznává za člena rodiny nebo člena domácnosti pouze osobu žijící pod jednou střechou s členem vojenského nebo civilního personálu, bude tato podmínka považována za splněnou, jestliže je tato osoba na tomto členovi převážně závislá;

4. „ozbrojené síly“ označují jedince náležící k vojenskému nebo civilnímu personálu nebo složky tvořené vojenským nebo civilním personálem definovaném v odstavcích 1 a 2, přičemž dotčené členské státy se mohou dohodnout, že určití jedinci, jednotky, útvary nebo jiné složky nebudou považovány za součást ozbrojených sil pro účely této Dohody;

5. „velitelství“ označuje velitelství umístěné na území členských států, zřízené jedním nebo více členskými státy nebo mezinárodní organizací, které může být poskytnuto EU v souvislosti s přípravou a plněním úkolů uvedených v článku 17 (2) SEU, včetně cvičení;

6. „vysílající stát“ označuje členský stát, ke kterému patří člen vojenského nebo civilního personálu anebo ozbrojené síly;

7. „přijímající stát“ označuje členský stát, na jehož území se člen vojenského nebo civilního personálu, ozbrojené síly nebo velitelství nachází, bez ohledu na to, zda jde o dočasnou dislokaci, nasazení, nebo tranzit v souvislosti s rozkazem k plnění jednotlivého či kolektivního úkolu nebo s příkazem k vyslání k institucím EU.

Článek 2

1. Členské státy usnadní, pokud je to nutné pro služební účely, vstup, pobyt a odchod personálu uvedeného v článku 1 a na nich závislých osob. Tento personál a závislé osoby však mohou být požádány o předložení důkazů, že spadají do kategorií popsaných v článku 1.

2. Pro tento účel, a aniž jsou dotčena příslušná pravidla pro volný pohyb osob podle komunitárního práva, postačí individuální nebo kolektivní rozkaz k přesunu nebo příkaz k vyslání k institucím EU.

Článek 3

Povinností vojenského a civilního personálu a na nich závislých osob je respektovat právo přijímajícího státu a zdržet se jakékoliv činnosti, která není v souladu s touto Dohodou.

Článek 4

Pro účely této Dohody:

1. Řidičská oprávnění nebo průkazy vydané vojenskými službami vysílajícího státu budou na území přijímajícího státu pro srovnatelná vojenská vozidla uznána.

2. Oprávněný personál každého členského státu může poskytnout lékařskou nebo stomatologickou péči příslušníkům ozbrojených sil a velitelství jakéhokoliv jiného členského státu.

Článek 5

Vojenský personál a dotčený civilní personál bude nosit uniformu v souladu s předpisy platnými ve vysílajícím státě.

Článek 6

Vozidla s poznávací značkou ozbrojených sil nebo úřadů vysílajícího státu budou označena kromě poznávací značky i národním rozlišovacím znakem.

ČÁST II

USTANOVENÍ VZTAHUJÍCÍ SE POUZE NA VOJENSKÝ NEBO CIVILNÍ PERSONÁL VYSLANÝ K INSTITUCÍM EU

Článek 7

Vojenský nebo civilní personál vyslaný k institucím EU může držet a nosit zbraně v souladu s článkem 13 pokud pracuje na velitelství nebo u ozbrojených sil poskytnutých EU v souvislosti s přípravou a plněním úkolů uvedených v článku 17 (2) SEU, včetně cvičení, nebo pokud se účastní misí souvisejících s těmito úkoly.

Článek 8

1. Vojenský nebo civilní personál vyslaný k institucím EU požívá imunity z právního řízení jakéhokoliv druhu v souvislosti s ústními i písemnými projevy či jeho jednáním při výkonu jeho služebních funkcí; tato imunita trvá i po ukončení jeho vyslání.

2. Imunita uvedená v tomto článku bude poskytnuta v zájmu EU, nikoliv jako výhoda pro dotčený personál.

3. Příslušné orgány vysílajícího státu i příslušné instituce EU se vzdají imunity, kterou požívá vojenský a civilní personál vyslaný k institucím EU, pokud by taková imunita bránila spravedlnosti a pokud tak mohou tyto příslušné orgány a příslušné instituce EU učinit bez újmy zájmům Evropské unie.

4. Instituce EU budou vždy spolupracovat s příslušnými orgány členských států, aby zajistily hladký výkon spravedlnosti, a budou přijímat opatření k předcházení zneužívání imunity podle tohoto článku.

5. Pokud by se příslušný orgán nebo soudní orgán členského státu domníval, že došlo ke zneužití imunity udělené tímto článkem, budou příslušné orgány vysílajícího státu a příslušné instituce EU na žádost konzultovat s příslušnými orgány dotčeného členského státu, zda k takovému zneužití došlo.

6. Pokud konzultace nepřinesou výsledek, který by uspokojil obě strany, bude spor přezkoumán příslušnou institucí EU s cílem dosažení urovnání.

7. Pokud není možné tento spor urovnat, příslušná instituce EU přijme podrobná opatření k jeho urovnání. Pokud půjde o Radu, taková opatření přijme jednomyslně.

Část III

USTANOVENÍ VZTAHUJÍCÍ SE POUZE NA VELITELSTVÍ A OZBROJENÉ SÍLY A NA VOJENSKÝ A CIVILNÍ PERSONÁL ZDE PRACUJÍCÍ

Článek 9

V souvislosti s přípravou a plněním úkolů uvedených v článku 17 (2) SEU, včetně cvičení, budou velitelství a ozbrojené síly a jejich personál uvedený v článku 1 se svým vybavením oprávněny k transitu a dočasnému rozmístění na území členského státu se souhlasem příslušných orgánů tohoto členského státu.

Článek 10

Vojenskému a civilnímu personálu bude poskytnuta naléhavá lékařská a stomatologická péče, včetně hospitalizace, za stejných podmínek jako srovnatelnému personálu přijímajícího státu.

Článek 11

Orgány přijímajícího státu mají výlučnou odpovědnost za realizaci vhodných ujednání, aby byly jednotkám, útvarům nebo jiným složkám dány k dispozici budovy a pozemky, které požadují, jakož i zařízení a služby s nimi spojené, a to na základě dohod a ujednání, která jsou již v platnosti anebo která mohou být následně sjednána mezi pověřenými zástupci vysílajícího a přijímajícího státu. Tyto dohody a ujednání budou, pokud to bude možné, v souladu s předpisy upravujícími ubytování a umístění obdobných jednotek, útvarů nebo jiných složek přijímajícího státu.

Práva a povinnosti vznikající z obývání a užívání budov, pozemků, zařízení nebo služeb se budou řídit právem přijímajícího státu, pokud nebude zvláště ujednáno jinak.

Článek 12

1. Jednotky, útvary nebo složky obvykle tvořené vojenským nebo civilním personálem mají na základě dohody s přijímajícím státem právo vykonávat policejní činnost ve všech základnách, zařízeních, velitelstvích nebo jiných prostorech obývaných výhradně jimi. Policie těchto jednotek, útvarů nebo složek může přijímat všechna vhodná opatření k zajištění pořádku a bezpečnosti v těchto prostorách.

2. Mimo tyto prostory bude policie uvedená v odstavci 1 nasazena pouze na základě ujednání s orgány přijímajícího státu a ve spolupráci s těmito orgány, a to v míře nezbytné k udržení kázně a pořádku u členů jednotek, útvarů nebo složek.

Článek 13

1. Vojenský personál může držet a nosit služební zbraň pod podmínkou, že ho k tomu opravňují

jeho rozkazy a dle ujednání s orgány přijímajícího státu.

2. Civilní personál může držet a nosit služební zbraň pod podmínkou, že ho k tomu opravňují vnitrostátní předpisy vysílajícího státu a dle souhlasu orgánů přijímajícího státu.

Článek 14

Velitelství a ozbrojené síly budou využívat stejná poštovní a telekomunikační zařízení, dopravní zařízení a slevy z jízdného jako ozbrojené síly přijímajícího státu v souladu s pravidly a předpisy tohoto státu.

Článek 15

1. Archívy a jiné úřední dokumenty velitelství uložené v prostorách užívaných tímto velitelstvím nebo v držení jakéhokoli oprávněného člena velitelství budou nedotknutelné, pokud se velitelství této imunity nevzdá. Na žádost přijímajícího státu a v přítomnosti představitele tohoto státu velitelství ověří povahu jakýchkoli dokumentů, aby potvrdilo, že jim přísluší imunita podle tohoto článku.

2. Pokud by se příslušný orgán nebo soudní orgán přijímajícího státu domníval, že došlo ke zneužití nedotknutelnosti udělené tímto článkem, bude Rada na požádání jednat s příslušnými orgány přijímajícího státu za účelem určení, zda došlo k takovému zneužití.

3. Pokud nebyl výsledek jednání uspokojivý pro obě zainteresované strany, bude spor přezkoumán Radou s cílem dosažení urovnání. Pokud by nebylo možné takový spor urovnat, přijme Rada jednomyslně podrobná pravidla pro jeho urovnání.

Článek 16

Za účelem zamezení dvojímu zdanění, pro uplatnění úmluv o zamezení dvojímu zdanění uzavřených mezi členskými státy, aniž by bylo dotčeno právo přijímajícího státu zdanit členy vojenského a civilního personálu, kteří jsou jeho státními občany nebo mají obvyklý pobyt v přijímacím státě:

1. Pokud právní uplatnění jakékoli formy zdanění v přijímajícím státě závisí na pobytu nebo trvalém bydlišti, nebude doba, po kterou je vojenský nebo civilní personál na území tohoto státu pouze proto, že jde o vojenský nebo civilní personál, pro účely takového zdanění považována za dobu pobytu nebo za změnu pobytu nebo trvalého bydliště.

2. Vojenský a civilní personál bude osvobozen od zdanění v přijímajícím státě, pokud jde o plat a příplatky vyplácené vysílajícím státem takovému personálu nebo o jakýkoli hmotný movitý majetek, který se na území přijímajícího státu nachází pouze z důvodu dočasné přítomnosti tohoto personálu v tomto státě.

3. Nic v tomto článku nebrání zdanění vojenského nebo civilního personálu, pokud jde o jakoukoliv jinou výdělečnou činnost, než je jeho zaměstnání, v jehož rámci může pobývat v přijímajícím

státě, a s výjimkou platu, funkčních požitků a hmotného movitého majetku zmíněných v odstavci 2, nic v tomto článku nebrání zdanění, jemuž takový personál podléhá podle práva přijímajícího státu, a to i v případě, že je považován za personál s místem pobytu nebo trvalého bydliště mimo území přijímajícího státu.

4. Nic v tomto článku se nevztahuje na clo. „Clo" znamená celní poplatky a všechny ostatní poplatky a daně, které se platí při dovozu nebo vývozu, kromě dávek a daní, které jsou pouze poplatky za poskytované služby.

Článek 17

1. Orgány vysílajícího státu budou oprávněny vykonávat veškerou trestní a disciplinární jurisdikci, kterou jim přiznává právo vysílajícího státu, vůči vojenskému i civilnímu personálu, pokud tento civilní personál z důvodu svého vyslání s těmito ozbrojenými silami podléhá právu vysílajícího státu, kterým se tyto ozbrojené síly plně či částečně řídí.

2. Orgány přijímajícího státu budou oprávněny vykonávat jurisdikci nad vojenským a civilním personálem a na nich závislými osobami, pokud jde o delikty spáchané na území přijímajícího státu a trestné podle práva tohoto státu.

3. Orgány vysílajícího státu budou oprávněny vykonávat výlučnou jurisdikci nad vojenským i civilním personálem, pokud tento civilní personál z důvodu svého vyslání s ozbrojenými silami podléhá právu vysílajícího státu, kterým se tyto ozbrojené síly plně či částečně řídí, pokud jde o delikty, včetně deliktů týkajících se bezpečnosti tohoto státu, které jsou trestné podle práva vysílajícího státu, nikoliv však podle práva přijímajícího státu.

4. Orgány přijímajícího státu budou oprávněny vykonávat výlučnou jurisdikci nad vojenským a civilním personálem a na nich závislými osobami, pokud jde o delikty, včetně deliktů týkajících se bezpečnosti přijímajícího státu, které jsou trestné podle jeho práva, nikoliv však podle práva vysílajícího státu.

5. Pro účely odstavců 3, 4 a 6 delikt proti bezpečnosti státu zahrnuje:

(a) vlastizradu;

(b) sabotáž, špionáž či porušení jakéhokoliv zákona týkajícího se ochrany utajovaných skutečností tohoto státu nebo utajovaných skutečností vztahujících se k národní obraně tohoto státu.

6. V případech kolize práva k výkonu jurisdikce platí následující pravidla:

(a) Příslušné orgány vysílajícího státu mají přednostní právo k výkonu jurisdikce nad vojenským a také civilním personálem, pokud tento civilní personál z důvodu svého vyslání s ozbrojenými silami podléhá právu vysílajícího státu, kterými se tyto ozbrojené síly plně či částečně řídí, pokud

jde o:

(i) delikty výlučně proti majetku či bezpečnosti tohoto státu nebo delikty výlučně proti osobě nebo majetku vojenského nebo civilního personálu tohoto státu nebo závislé osobě a jejímu majetku;

(ii) delikty plynoucí z jednání či opomenutí při výkonu služebních povinností;

(b) v případě jakéhokoliv jiného deliktu mají přednostní právo k výkonu jurisdikce orgány přijímajícího státu;

(c) rozhodne-li se stát, který má přednostní právo, nevykonávat jurisdikci, uvědomí o tom co nejdříve orgány druhého státu. Orgány státu, který má přednostní právo, zváží vstřícným způsobem žádost orgánů druhého státu o vzdání se tohoto práva v případech, kdy tento druhý stát přisuzuje takovému zřeknutí se práva zvláštní důležitost.

7. Z ustanovení tohoto článku nevyplývá pro orgány vysílajícího státu právo k výkonu jurisdikce nad osobami, které jsou státními příslušníky přijímajícího státu nebo nad osobami s trvalým pobytem na jeho území, pokud nejsou příslušníky ozbrojených sil vysílajícího státu.

Článek 18

1. Každý členský stát se vzdává nároků vůči kterémukoliv jinému členskému státu na náhradu škody na jakémkoliv majetku, který vlastní a který je v užívání v souvislosti s přípravou a plněním úkolů uvedených ve článku 17 (2) SEU, včetně cvičení, jestliže tato škoda:

(a) byla způsobena vojenským nebo civilním personálem jiného členského státu při výkonu jeho služebních povinností souvisejících s výše zmíněnými úkoly; nebo

(b) vznikla v důsledku použití jakéhokoliv vozidla, plavidla či letadla patřícího jinému členskému státu a používaného jeho službami, za předpokladu, že toto vozidlo, plavidlo nebo letadlo, které způsobilo škodu, bylo použito v souvislosti s výše zmíněnými úkoly nebo, že škoda byla způsobena na majetku takto použitém.

Členský stát se vzdá nároků na odměnu za záchranu lodi nebo nákladu na moři vůči kterémukoliv jinému členskému státu za předpokladu, že zachraňované plavidlo či náklad patřily jinému členskému státu a byly užívány jeho ozbrojenými silami v souvislosti s výše zmíněnými úkoly.

2. (a) V případě škody způsobené nebo vzniklé způsobem uvedeným v odstavci 1 na jiném majetku ve vlastnictví členského státu a nacházejícím se na jeho území bude odpovědnost kteréhokoliv jiného členského státu určena a výše škody stanovena jednáním mezi dotčenými členskými státy, pokud se dotčené členské státy nedohodnou jinak.

(b) Každý členský stát se však vzdává svého nároku na náhradu škody v případě, že škoda

je menší než je výše, která bude určena jednomyslným rozhodnutím Rady.

Kterýkoliv jiný členský stát, jehož majetek byl poškozen při stejném incidentu, se rovněž vzdává svého nároku na náhradu škody do výše uvedené částky.

3. Pro účely odstavců 1 a 2, pojem „ve vlastnictví členského státu" v případě plavidla znamená pronájem lodi s dočasným výkonem všech vlastnických práv členským státem anebo plavidlo tímto členským státem zabrané pro takový pronájem nebo ukořistěné (s výjimkou míry rizika ztráty nebo odpovědnosti nesené jiným subjektem než tímto členským státem).

4. Každý členský stát se vzdává všech svých nároků na náhradu škody vůči druhému členskému státu v souvislosti se zraněním či úmrtím kteréhokoliv člena vojenského či civilního personálu, byl-li tento člen právě ve výkonu jeho služebních povinností.

5. Nároky na náhradu škody (jiné než smluvní nároky a než ty, na které se vztahuje odstavec 6 a 7 tohoto článku) vyplývající z jednání nebo opomenutí ze strany členů vojenského nebo civilního personálu, ke kterému došlo při výkonu jejich služebních povinností, nebo vyplývající z jakéhokoliv jiného jednání, opomenutí či události, za kterou jsou ozbrojené síly právně odpovědné a které na území přijímajícího státu způsobí škodu třetí straně, která není členským státem, budou řešeny přijímajícím státem v souladu s následujícími ustanoveními:

(a) nároky na náhradu škody budou vznášeny, projednány a vypořádány či soudně rozhodnuty v souladu se zákony a nařízeními přijímajícího státu s ohledem na nároky na náhradu škody vznikající z činností jeho vlastních ozbrojených sil;

(b) přijímající stát může vypořádat jakékoliv takové nároky na náhradu škody a platbu dohodnuté nebo soudem určené částky provede přijímající stát ve své měně;

(c) takováto platba, ať na základě dohody nebo soudního rozhodnutí případu příslušným soudem přijímajícího státu, nebo konečné rozhodnutí tohoto soudu zamítající platbu, jsou pro dotčené členské státy závazné a nezvratné;

(d) každý případ úhrady odškodného přijímajícím státem bude oznámen dotčeným vysílajícím státům společně s úplnými údaji a návrhem odškodného v souladu s níže uvedenými pododstavcem (e), body (i), (ii) a (iii). Neobdrží-li členský stát odpověď do dvou měsíců, je navrhované odškodné považováno za přijaté;

(e) náklady způsobené uspokojováním nároků na náhradu škody podle pododstavců (a), (b), (c) a (d) a odstavce 2 budou rozděleny mezi smluvní strany následovně:

(i) nese-li odpovědnost pouze jediný vysílající stát, částka přiznaná nebo uložená soudem se rozdělí v poměru 25 % k tíži přijímajícího státu a 75 % k tíži vysílajícího státu;

(ii) nese-li odpovědnost za škodu více než jeden stát, bude částka přiznaná nebo uložená soudem rozdělena rovnoměrně mezi tyto státy; není-li však přijímající stát jedním z odpovědných států, přispěje částkou rovnající se polovině částky každého vysílajícího státu;

(iii) byla-li škoda způsobena službami členských států a není-li možné přisoudit ji konkrétně jedné nebo více službám, bude přiznaná nebo soudem uložená částka rozdělena rovnoměrně mezi dotčené členské státy; není-li však přijímající stát jedním ze států, jehož služby tuto škodu způsobily, přispěje částkou rovnající se polovině částky placené každým dotčeným vysílajícím státem;

(iv) každých šest měsíců bude dotčeným vysílajícím státům zasílán výkaz částek zaplacených přijímajícím státem v průběhu uplynulých šesti měsíců s ohledem na každý případ, kdy bylo navrhované dělení na procentuálním základě přijato, společně s žádostí o náhradu. Tato náhrada bude provedena v co nejkratší době a v měně přijímajícího státu;

(f) pokud by použití ustanovení pododstavců (b) a (e) mohlo členskému státu způsobit vážné těžkosti, může tento členský stát požádat ostatní dotčené členské státy, aby vyřešily tuto záležitost jiným způsobem, a to vzájemným jednáním;

(g) proti členovi vojenského nebo civilního personálu nebude vedeno soudní řízení za účelem výkonu jakéhokoliv soudního rozhodnutí vydaného proti němu v přijímajícím státě v záležitosti vyplývající z výkonu jeho služebních povinností;

(h) s výjimkou případů, kdy se na nároky na náhradu škody uvedené v odstavci 2 vztahují ustanovení pododstavce (e), se ustanovení tohoto odstavce nevztahují na nároky vzniklé z nebo v souvislosti s navigací či provozem lodi nebo nakládáním, převozem či vykládáním nákladu, kromě nároků souvisejících s úmrtím či zraněním, na něž se nevztahují ustanovení odstavce 4.

6. Nároky na náhradu škody uplatňované vůči vojenskému nebo civilnímu personálu, které vyplývají z protiprávních jednání nebo opomenutí v přijímajícím státě, jichž se tento personál dopustil mimo plnění služebních povinností, budou řešeny následujícím způsobem:

(a) orgány přijímajícího státu zváží požadovanou výši náhrady a stanoví náhradu osobě uplatňující nároky na náhradu škody čestně a spravedlivě s přihlédnutím k okolnostem případu včetně chování poškozené osoby a vypracují o dané záležitosti zprávu;

(b) tato zpráva bude doručena orgánům vysílajícího státu, které bez prodlení rozhodnou, zda nabídnou dobrovolnou platbu (*ex gratia*), a pokud ano, v jaké výši;

(c) pokud je dobrovolná platba (*ex gratia*) nabídnuta a přijme-li ji osoba uplatňující nároky jako

plnou náhradu svého nároku na náhradu škody, provedou platbu orgány vysílajícího státu samy a budou úřady přijímajícího státu o svém rozhodnutí a o zaplacené částce informovat;

(d) žádným z ustanovení tohoto odstavce nebude dotčena jurisdikce soudů přijímajícího státu zahájit řízení proti vojenskému nebo civilnímu personálu, nedošlo-li k uspokojení nároku na náhradu škody v plném rozsahu.

7. Nároky na náhradu škody plynoucí z nedovoleného použití jakéhokoliv vozidla služeb vysílajícího státu se budou řešit podle odstavce 6 s výjimkou případů právní odpovědnosti jednotek, útvarů nebo složek.

8. Vznikne-li spor v tom, zda k protiprávnímu jednání nebo opomenutí vojenského nebo civilního personálu došlo při plnění služebních povinností nebo zda bylo použití vozidla ozbrojených sil vysílajícího státu neoprávněné, bude tato záležitost řešena jednáním mezi dotčenými členskými státy.

9. Vysílající stát nebude pro vojenský nebo civilní personál nárokovat imunitu ze soudní jurisdikce přijímajícího státu, pokud jde o občanskoprávní jurisdikci soudů přijímajícího státu, s výjimkou případu uvedeného v odstavci 5 (g).

10. Orgány vysílajícího a přijímajícího státu budou spolupracovat při získávání důkazů pro spravedlivé projednání věci před soudem a při vyřízení nároků na náhradu škody týkajících se členských států.

11. Jakýkoliv spor týkající se řešení nároků na náhradu škody, který nemůže být urovnán jednáním mezi dotčenými členskými státy, bude předložen rozhodci vybranému na základě dohody dotčených členských států z občanů přijímajícího státu, kteří vykonávají nebo vykonávali vysokou soudní funkci. Nejsou-li dotčené členské státy schopny se dohodnout během dvou měsíců na osobě rozhodce, může každý dotčený členský stát požádat předsedu Soudního dvora Evropských společenství, aby vybral osobu s výše uvedenou kvalifikací.

ČÁST IV

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 19

1. Tato Dohoda podléhá schválení členskými státy v souladu s jejich příslušnými ústavními požadavky.

2. Členské státy oznámí generálnímu tajemníkovi Rady Evropské unie ukončení ústavních procedur nutných ke schválení této Dohody.

3. Tato Dohoda vstoupí v platnost prvním dnem druhého měsíce následujícího po oznámení

učiněném posledním členským státem, že byly ukončeny jeho ústavní procedury uvedené v odstavci 2.

4. Jako depozitář této Dohody bude působit Generální tajemník Rady Evropské unie. Depozitář uveřejní tuto Dohodu v *Úředním Věstníku Evropské unie*, jakož i informace o jejím vstupu v platnost po ukončení ústavních procedur uvedených v odstavci 2.

5. (a) Tato Dohoda bude uplatňována pouze na metropolitním území členských států.

(b) Kterýkoliv členský stát může oznámit generálnímu tajemníkovi Rady Evropské unie, že tato Dohoda bude uplatňována také na dalších územích, za jejichž mezinárodní vztahy odpovídá.

6. (a) Ustanovení částí I a III této Dohody se použijí pouze na velitelství a ozbrojené síly, a jejich personál, které mohou být poskytnuty EU v souvislosti s přípravou a plněním úkolů uvedených v článku 17 (2) SEU, včetně cvičení, pokud status těchto velitelství nebo ozbrojených sil a jejich personálu není upraven jinou dohodou.

(b) Pokud je status takových velitelství a ozbrojených sil a jejich personálu upraven jinou dohodou a tato velitelství a ozbrojené síly, a jejich personál, působí ve výše zmíněném kontextu, mohou být uzavřena zvláštní ujednání mezi EU a dotčenými státy nebo organizacemi, s cílem dohodnout, která dohoda bude uplatněna pro danou operaci či cvičení.

(c) Pokud nebylo možné uzavřít taková zvláštní ujednání, bude se pro danou operaci nebo cvičení uplatňovat jiná dohoda.

7. Pokud se třetí státy účastní činností, na které se vztahuje tato Dohoda, mohou dohody nebo ujednání upravující takovou účast obsahovat ustanovení stanovící, že tato Dohoda se v souvislosti s těmito činnostmi rovněž uplatní na tyto třetí státy.

8. Ustanovení této Dohody mohou být změněna na základě jednomyslné písemné dohody mezi zástupci vlád členských zemí Evropské unie, zasedajícími v Radě.

V Bruselu dne sedmnáctého listopadu roku dva tisíce tři.

Za vládu Belgického království

Za vládu Dánského království

Za vládu Spolkové republiky Německo

Za vládu Řecké republiky

Za vládu Španělského království

Za vládu Francouzské republiky

Za vládu Irské republiky

Za vládu Italské republiky

Za vládu Lucemburského velkovévodství

Za vládu Nizozemského království

Za vládu Rakouské republiky

Za vládu Portugalské republiky

Za vládu Finského království

Za vládu Švédského království

Za vládu Spojeného království Velké Británie a Severního Irska

PŘÍLOHA

PROHLÁŠENÍ

PROHLÁŠENÍ ČLENSKÝCH STÁTŮ EU

Po podpisu této dohody vyvinou členské státy maximální úsilí, aby co nejdříve splnily požadavky svých vlastních ústavních postupů a umožnily neprodlený vstup této Dohody v platnost.

PROHLÁŠENÍ DÁNSKA

Při podpisu této Dohody připomnělo Dánsko Protokol o pozici Dánska připojený ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství. Schválení této Dohody ze strany Dánska se uskuteční v souladu s tímto Protokolem a jakékoliv výhrady nebo prohlášení, které může Dánsko v této souvislosti učinit, budou omezeny na rozsah části II uvedeného Protokolu a v žádném případě nebudou bránit vstupu této Dohody v platnost a jejímu plnému provádění ostatními členskými státy.

PROHLÁŠENÍ IRSKA

Nic v této Dohodě, zejména v článcích 2, 9, 11, 12, 13 a 17, nepovoluje či nevyžaduje legislativní nebo jiné kroky Irska, který jsou zakázané Ústavou Irska, a především jejím článkem 15.6.2.

PROHLÁŠENÍ RAKOUSKÉ REPUBLIKY K ČLÁNKU 17 DOHODY

Přijetí jurisdikce vojenskými orgány vysílajícího státu v souladu s článkem 17 „Dohody mezi členskými státy Evropské unie o statusu vojenského a civilního personálu vyslaného k institucím Evropské unie, o statusu velitelství a ozbrojených sil, které mohou být poskytnuty Evropské unii v souvislosti s přípravou a plněním úkolů uvedených v článku 17 (2) Smlouvy o Evropské unii, včetně cvičení, a o statusu vojenského a civilního personálu členských států poskytnutého Evropské unii k působení v této souvislosti (EU SOFA)“ Rakouskem se nevztahuje na výkon soudní jurisdikce vysílajícího státu na území Rakouska.

PROHLÁŠENÍ ŠVÉDSKA

Vláda Švédska tímto prohlašuje, že článek 17 této Dohody nezahrnuje právo vysílajícího státu

vykonávat jurisdikci na území Švédska. Uvedený článek zejména nezaručuje vysílajícímu státu právo zřizovat soudy nebo vykonávat rozsudky na území Švédska.

To nijak neovlivňuje rozdělení jurisdikcí mezi vysílajícím a přijímajícím státem podle článku 17. Nedotýká se ani práva vysílajícího státu vykonávat takovou jurisdikci na svém vlastním území po návratu osob, spadajících pod režim článku 17, do vysílajícího státu.

Dále nebrání tomu, aby vojenské orgány vysílajícího státu přijaly vhodná opatření na území Švédska, která jsou bezodkladně nutná k zajištění pořádku a bezpečnosti uvnitř ozbrojených sil.